

Barn-Bogen

Lad de smaa Børn komme til mig! Marc. 10, 13-16.

NYTÆNKEREN - KØBENH. - ST. LOUIS

No. 3. }

Marts 1885.

{ Ilte Aargang.

Passions-Salme.

Mel. O du store Seierherre.

Lad os drage, bange Hjerte,
Hen til Hoved-
Pande-Sted,
Der at tage, hvad hans Smerte
Os har lovet:
Sjælefred!
Her de Trætte, de Raadvilde,
Jammerfulde
Frelse faar;
Her er rette Trostens Kilde
I vor hulde
Frelsens Saar.

O du rene, stille, hulde,
For mig døde
Differkam!
Du betalte her tilfulde
Al min Vredde,
Last og Skam;
Saa jeg vover paa dit Hjertes
Trygge Anker
Liv og Død
Og forvinder ved din Smertes
Spøde Tanker
Al min Rød.

H. A. Brorson.

John's Mini.

(Slutning.)

Floden snoede sig ind og ud mellem Bjergene, og over den gik Jernbanen, som Mini skulde støde til et Stykke paa den anden Side af Broen. Det var en mørk og ensom Vej gennem Sneen for saadan en liden Pige paa tolv Aar; men Mini var ikke bange:

„Altid freidig, naar du gaar
Vej, Gud tør kjende“,

sagde hun til sig selv; thi vilde hun end skjule sin Gang for Mennesker, for Gud behøvede hun det ikke. Et Par Gange syntes hun, der var Nogen, og løb ind mellem Grantræerne, men Ingen viste sig.

Nu hørte hun en fjern Rumlen, det var det første Tog, der uhindret passerede Broen, og, saa snart det var kommet forbi, vidste hun, at hun maatte gjøre sig rede. Hun tændte sin Lygte og udvalgte et Sted, hvor hun maatte kunne sees fra Toget, naar det kom frem fra en Omdreining; saa snart hun da saa den store Lanterne foran paa Lokomotivet, vilde hun svinge sin Lygte, saa stærkt hun kunde, og saaledes standse Toget; hvad hun videre vilde gjøre, vidste hun vel ikke rigtig, men hun tænkte, det maatte vel komme af sig selv. Med Lygten i Haanden satte hun sig ned bag et Klippestykke i Ly for Vinden, der endnu stadig pidskede Sneen omkring, og hun lyttede efter, rede til at springe op ved Lyden af Togets fjerne Dundren.

John Jansen vendte imidlertid hjem fra Mødet kl. halv ti, saa efter Mini og Drengene i deres Senge, som han pleiede, kyskede Tvillingerne, sagde Godnat til sin Sone og gik derpaa ud igjen trods den Forsikring, at han vilde blive hjemme. Der uden for Huset stod den store vilde Arbejder og vred sine Hænder i Fortvivlelse. Det havde ikke været til nogen Nytte; han var en Gang kommen i Lag med disse onde Arbejdere, og nu kunde han ikke slippe løs fra deres Herredømme. Han vidste, at, hvad han i Aften havde sagt for at faa dem til

at vente til en anden Gang med deres grusomme Gjerning, vilde bringe dem til at iagttage enhver af hans Handlinger. John Jansen vilde nu gjerne give Alt, hvad han eiede, for at forebygge det, han selv havde været med at lægge Planen til.

„Det er for sent, for sent,“ stønnede han, idet han gik tilbage til sine Kammerater.

Mini blev meget kold og sovrig, medens hun sad der i Ly af den store Klippe. „Det gaar ikke an,“ sagde hun til sig selv og sprang op, netop som den store Lokomotivlanterne kom frem med hele det lange Tog brusende efter sig. Hun sprang nu ned paa Banen og soingede sin Lygte rundt om Hovedet, op og ned og frem og tilbage.

Fyrbodenen saa ud og sigede til Lokomotivføreren: „Der er et Lys forud“. Denne saa nu ogsaa ud, og da han opdagede det viftende Lys fra den tapre lille Mini's Lygte, gav han Signal til at bremse for. Langsommere og langsommere bevægede Vognene sig Lokomotivet standsede helt, da det naaede Mini, og to Mænd sprang ned til hende.

„Hvad er der i Veien, Dreng? Hvor tør du vove saadan at standse hele Toget?“ raabte den forreste Mand og greb hende haardt i Armen.

„Na,“ raabte Mini — om det var af Smerte eller Frygt, vidste hun ikke selv — „Jeg maatte standse det, ellers var det styrtet i Floden, og der var ingen Anden, der kunde sige det.“

„Hvad er der da paa Færde?“

„Skinnerne ere tagne af der nede ved Broen,“ svarede hun.

„Kom op her paa Maskinen med mig!“

„Na nei, nei,“ bad Mini, „jeg vilde blive dræbt, om Nogen fik at vide, at det var mig, der havde sagt det. Jeg vil ikke følge med; men jeg har talt Sandhed, det har jeg.“ Med disse Ord blæste hun Lyset ud i Lygten og fo'r ind i Granskoven, netop som Togføreren ogsaa kom frem.

Saa Minutter efter saa Mini fra sit sikre Skjulested Toget bevæge sig langsomt

fremad, til det forspandt for hendes Dine. Hun havde nu gjort, hvad hun kunde, og maatte gaa hjem. Veien var lang, og Minni var saa træet, at han havde lyst til at lægge sig ned i den bløde Sæde; men hun holdt sig dog derfra og naaede Hytten, uden at have modt Noget i den ensomme Nat.

Da hun kom til sit lille fattige Hjem, skinnede Lyset ud gjennem Bladene paa Pelargonien. Forsigtig kigede hun ind og saa der sin stakkels syge Moder vuggende den ene af Tvillingerne i sine Arme; Minni kunde se, at hun havde grædt; hun gik nu nærmere hen for sagte at kænse paa Moderen. Moderen opfangede strax Lyden; hun rørte sig, og Barnet begyndte at skrig; aldrig var Barnefrig kommet saa beileligt; thi nu kunde Minni ubemærket aabne Døren og smutte ind efter at have taget Storterne af udenfor, og uden at forstyrre sin Faders tunge Sovn løb hun hen til sin Seng. Tre Minutter efter stod hun i Natklæderne og tilkød at tage Barnet; thi nu begyndte den anden ogsaa at skrig.

"Na Moder, Moder!" hvistede hun, "jeg gjorde det, jeg gjorde det jeg er saa glad!"

"Tys!" svarede Moderen, "gaa ud i Kjøkkenet, der vil du finde noget varmt at spise; jeg skal komme der ud til dig."

Da Madam Jansen lidt efter kom der ud, fortalte hun Minni, at hun vidste, hun havde frelst Toget.

"Hvorledes, Moder?"

"Jo, din Fader kom hjem gladere, end han i lang Tid har været; og Minni, han lovede mig, at, hvad der saa skulde komme, vilde han intet Mere have at gjøre med disse Menneſker."

"Jeg har frelst Fader fra at blive en Moder, har jeg ikke, Moder?" sigde Minni; "men jeg vil haabe, han aldrig vil faa det at vide."

To Dage senere var hele Egnet fyldt med Efterpørgsler fra Jernbanedirektøren, om hvem den raske Dreng var, der i rette

Tid havde advaret Miduats-Toget og frelst det fra Død og Undergang. Drengens Haar og Dine bleve beskrevne; men Beskrivelsen paasjede hverken paa Karl eller Mikardt Jansen, saa de andre Arbeidere kunde ikke mistænke deres Kammerat John i denne Sag, og til Alles Forbauselse viste Ingen sig for at modtage den store Belønning, der var udsat for denne ædle Handling.

En Dag kom John ind i Huset med en Avis i Haanden, hvori Belønningen blev tilbudt.

"Annette," sagde han, og holdt den hen til hende, "hvis jeg vidste, hvem den Dreng var, vilde jeg give mit Liv for ham," og idet han sagde det, faldt han ned paa en Stol og sad der med sine store barlede Hænder for Ansigtet, medens Taarerne langsomt trillede gennem de sorte Fingre. Minni havde et af Børnene i sine Arme; men hun lagde det paa Sengen og med en pludselig Indskydelse for huu ud af Bærelset. Neppe rigtig tænkende over, hvad hun gjorde, samlede hun de Klæder, hun havde haft paa sin Nat, tog dem paa, stoppede sit Haar op, som hun havde gjort den Gang, og derpaa gik hun ind og stod foran sin Fader.

"Fader!" sagde hun.

Han løftede sit Hoved op.

"Fader! vilde du ogsaa give dit Liv for John's Minni?"

Han saa først forbauset paa hende uden ret at kunne forstaa, hvad hun mente; men pludselig gik det op for ham, hvorledes det hang sammen, og han saa halv skamsfuld, men dog mest glad bevæget og beundrende paa sin hæftte lille Datter. "Ja, jeg vil, Minni!" sagde han, idet han tog hende i sine Arme og kyssede hende, "jeg vil med Guds Hjælp bruge det bedre og blive en god Fader for dig."

Jesus paa Veien til Golgatha.

I denne hellige Fastetid skulle vi, kjære Børn, særligt tænke paa Alt, hvad vor Herre Jesus maatte lide for vore mange og store Synder. Her have I et Billede af hans tunge Lidelsesgang ud til Golgatha Langfredags Morgen. Bloddraaber fra de dybe Saar af Tornekronen falde ned over hans Ansigt. Hans Dine ere vædede med Taarer i inderlig Medsynd og Smerte over vore Synder. Korsets tunge Blod har lagt paa hans Skuldre og nedknugget ham. Vort Billede viser os ham netop i det Nærløb, da man holder paa at løfte Korset af Jesus og lægge det paa Simon af Cyrene.

Dette Billede er taget fra et større Billede af den verdensberømte Raphael, den største bibelske Maler, der nogensinde har levet. Raphael fødtes Langfredag 1483, altsaa samme Aar som Luther; men døde allerede paa Langfredag 1520. Osmaleriet, hvorfra vort Billede er taget, er fra Aaret 1517 og fremstiller ogsaa Kristi Følge paa Veien til Golgatha.

En udmærket Lithographi af vort Billede i større Maalestok, 32 og 24 Tommer langt og bredt, er nylig besjoret af Lambrecht og Lange i St. Louis. Det er et sjældent Kunstværk og burde findes i de fleste Huse. Det koster kun 2 Dollars. Man har ofte mange Billeder i sine Huse; et skjønt og gribende Billede af vor Frelser burde vi først og fremst have. Vil ikke Nogen paatage sig at arbejde for dette Billedes Udbredelse iblandt os? Det bestilles hos "Lambrecht & Lange jr., Cor. Texas Av. & Miami Str., St. Louis, Missouri."

Det hellige Kors, vor Herre han bar,
Hans blodige Saar og Pine svar,
Hans bitre Død uden Feil og Lyde,
Deraf alene vi Godt skal nyde.

Selv Jomfru Maria, Moder til Krist,
Med alle Guds Helgen hun forvist
Blev ene salig paa samme Maade,
For Jesu Skyld af Gud Faders Naade.

En Jodinde fra Tunis i Afrika.

Min Kraft fuldkommes i Strøbelighed.

Jack var tidligere Neger-slave. Senere blev han Medhjælper i Missionen. Engang fortalte han i en af sine Opbyggelsestimer følgende:

Da jeg endnu var ung, gaves der ingen fromme Folk paa mit Hjemsted. Men min Herres Søn var paa min Alder og gif i Skole. Han holdt meget af mig. Om Aftenen kom han ud i Kjøkkenet og underviste mig i det, han om Dagen havde lært i Skolen. Saaledes lærte jeg at læse. Da jeg blev større, toge vi det nye Testament og læste det igennem Vers for Vers. Naar der ene begik en Feil, rettede den Anden ham; saaledes lærte vi begge at læse med Færdighed. Men med Tiden fulte vi begge under Læsningen, at vi vare Syndere for Gud. Vi begyndte at spørge efter vore Sjæles Frelse. Og Herren hørte os og gav os Naade til at kunne sætte vort Haab til Kristus.

Senere begyndte jeg at holde Bede- og Opbyggelsestimer iblandt Negrene. Men min gamle Herre erfarede det snart. Han blev meget vred, især over at ogsaa hans Søn var bleven from. Han forbyd mig at holde Forsamlinger og sagde, at han vilde pidfste mig dygtigt, hvis jeg ei adlød. Men jeg kunde ikke lade være og forkyndte Evangeliet hver Søndag Morgen og Aften. Men hver Mandag Morgen blev jeg regelmæssig pidfset derfor af min Herre med en Svøbe af Læder. Og Nyggen blev derved saa forslaaet, at jeg aldrig blev lægt fra den ene Mandag til den anden. Mit daglige Arbejde kunde jeg kun udføre med det største Besvær. Saaledes forløb halvandet Aar.

En Mandag Morgen havde min Herre som sædvanlig befalet mine Medslaver, at de skulde binde mig til et Træ i Gaarden og trække Klæderne af mig, for at han igjen kunde pidfste mig. Da dette var skeet, kom min Herre hen til mig. Han satte sig og saa stivt paa mig. Men Pidfsten hængte endnu ved hans Side. Han var rystet i sin

Samvittighed; et afgjørende Dieblis i hans Liv var kommet. "Nu Jack", tiltalte han mig, "din Nyg er jo ganske sønderflænget og fuld af Saar og Ar; jeg ved ikke, hvor jeg skal slaa mere. Hvorlænge vil du Glendige dog endnu egenfindig blive ved den Bei?" — "Saa længe, Massa", svarede jeg, "som min Herre og Frelser lader mig beholde Livet." — "Men hvorfor er du dog saa halsstarrig?" spurgte han. — Jeg svarede: "Herre, paa Opstandelsens Morgen, naar mit stakkels Legeme staar op af Støvet, viser jeg min himmelske Fader alle disse Ar som Tegne paa min Trostab." — Min Herre taug, befalede Slaverne at løse mig og sendte mig ud paa Marken til mit Arbejde.

Om Aftenen meget sildt kom han ud til mig paa Marken, rev hist og her noget Ukrudt op og nærmede sig saaledes stedse mere til mig. Endelig var han ved Siden af mig. "Sæt dig, Jack, der paa Jorden og sig mig engang oprigtig Sandheden. Du ved, din Nyg er alt for længe siden fuld af Saar; du har dertil et surt Arbejde og er en ussel Slave. Sig mig, er du da virkelig lykkelig midt i al denne Glendighed?" — "Massa," svarede jeg, "jeg tror ikke, at der i hele Verden gives noget lykkeligere Menneske, end jeg er." — Han taug. Lidt efter sagde han: "Jack, du har altid sagt, at din Religion byder dig at bede ogsaa for dem, som fornærme dig. Vil du nu ogsaa engang bede for din gamle Herre?" — "O visse!" sagde jeg, "af mit ganske Hjerte". Vi saldt begge paa Knæ. Jeg bad for ham. Han kom endnu oftere ud paa Marken, og jeg bad med ham og for ham. Endelig fandt han Fred i Lammets Blod. Fra den Tid af levede vi sammen som Brødre i een Menighed. Paa sit Dødsleie skjænkede han mig Friheden. Han lagde mig paa Hjerte at forkynde Evangeliet saa længe, jeg levede. Han sagde ogsaa til mig, at vi i Himlen vilde finde hinanden igjen. Jeg har lært at kjende mange Kristne, som jeg har kjert, men endnu ingen, som jeg kunde holde saameget af, som min gamle Herre. Ja, jeg haaber at finde ham igjen i Himlen."

Et Barns Kjærlighed.

En Missionær i Nordamerika blev en Søndageftermiddag anmodet om at tale for Børnene i en Søndagsskole. Han havde prædiket to Gange om Formiddagen og folte sig nu træet og uskiftet, men love'e dog, efter nogen Nølen, at komme.

Da han kom til Stedet, saa han en stor Børneskole samlet paa Gaardspladsen og var nu ilde tilmode, da han neded's til at tale for disse Smaa, uagtet han syntes, at han neppe havde et Ord at sige til dem. Medens han i sin Vaande stod her og lod sit Die glide hen over denne livlige Børneskole, blev han i den legende Brimmel opmærksom paa en fillet, barbenet liden Pige, der løb sky fra de Andre og krøb bort i en Krog og gjemte sit brune Ansigt i sine smaa Hænder. Den stakkels Lille græd bitterlig, som om hendes Hjerte var nær ved at bryde. Diebliffelig saa han en anden liden Pige skynde sig frem og hviske venlig nogle Ord i hendes Øre. Dergaa tog hun det grædende Barn ved Haanden, tørrede hendes taarevædte Kinder med sit Lommertørklæde, greiede med sine Fingre det uredede Haar og søgte paa mange Maader at opmuntre den Lille. Dennes Ansigt oplivedes efterhaanden, og snart saa man hende at smile af barnlig Glæde.

Missionæren gik frem til de to Børn og spurgte den lille venlige Pige:

"Er hun der din Søster?"

"Nei, Hr. Pastor," svarede det kjære Barn; "jeg har ingen Søster."

"En af Nabobørnene da?" vedblev Missionæren, "eller kanste en af dine Skolekammerater?"

"Nei, ikke det heller, hun er en Fremmed. Jeg ved ikke, hvor hun er fra. Jeg har aldrig set hende."

"Men naar du ikke kjender hende, hvad er det da, som gjør, at du er saa venlig mod hende?"

"Det, at hun er en Fremmed og trænger saa vel til, at Nogen er snil med hende."

"Tak, Herre," sagde Missionæren i sit Hjerte, "her har du givet mig en Text at

tale over: Hun beviser den Lille Kjærlighed, fordi hun er en Fremmed og ser ensomt og forladt ud og havde saa høilig Behov, at En tog sig af hende." Glad tog han Børnene ved Haand og gik ind i Skole salen. Alt Træ h d var nu forsvundet, og af det Bibelord, han læste op: "Menneskets Son er ikke kommen for at lade sig tjene, men for at tjene og give sit Liv til en Gjenløsning's Betaling for Alle," fik han rig Anledning til at tale saavel om den Herres Jesu Kjærlighed til arme Syndere som om vor Pligt i Kjærlighed at tjene hverandre med den Naade og Gave, Enhver har modtaget af Gud.

Et godt Svar.

En liden Megerpige paa 8 Aar var beskæftiget med at dække Bordet, da en Gut i Berøstet sagde til hende:

"Mollie, beder du?"

Dette Spørgsmaal kom saa pludseligt, at hun vel blev noget forlegen; men hun svarede dog:

"Ja, hver Aften."

"Tror du, at Gud hører dig?" spurgte Drengen.

Hun svarede strax: "Jeg ved, at han gjør det."

"Men tror du," sagde han, idet han søgte at bringe hende i Forleghed, "at Gud hører din Bøn som han hører de hvide Børns?"

I fulde tre Minutter blev hun ved med sit Arbeide uden at sige et Ord; derpaa sagde hun langsomt:

"Georg, jeg beder ind i Guds Øre, og ikke i hans Dine. Min Stemme er just ligedan som enhver anden liden Piges; og dersom jeg siger, hvad jeg bør sige, standser ikke Gud for at se paa min Hud."

Georg gjorde hende ikke flere Spørgsmaal. Han folte, at hendes Svar var visere, end han kunde have givet det.

(Luth. Pioneer).

Hertugen af Wellingtons Overmand.

En engelsk Bønde arbejdede en Dag paa sin Ager, da han saa en Høst Nyttiere komme over hans Marker. Nu havde han et Jordsykke, som han især onskede, at de ubudne Gæster ikke skulde ride over. Derfor sendte han en Gut bort til Ledet for at han skulde lukke det og passe paa, at det ikke blev aabnet. Gutten adlod Besatningen, men var snart kommen til Ledet, for ogsaa den hele Nyttierne nærmede det og bad ham at lukke det op. Han negtede det og sagde, at hans Husbond havde forbudt ham det. Hverken Trudsel eller Løfte om Drifkepenge hjalp. Gutten var urokelig i sit Forsæt om ikke at lukke op. Efter en liden Stund red den Gue af dem frem til Gutten. Han saa meget fornem ud, og i en befalende Tone sagde han:

“Du sender mig ikke, Gutten min. Jeg er Hertugen af Wellington, og jeg er ikke vant til, at Nogen modsætter sig mine Befalinger. Luk kun Ledet op strax, saa at jeg og mine Venner kunne ride igjennem.” Gutten tog sin Hue af, og, medens han nu med blottet Hoved stod lige over for den Mand, som hele England ærede, svarede han frimodig: “Jeg er overbevist om, at Hertugen af Wellington ikke vil bringe mig til at være uldydig mod min Husbond. Jeg kan ikke lade Nogen komme igjennem uden min Husbonds Vilje.”

Høiligt forbauset tog den gamle, kjække Kriger sin egen Hat af og sagde: “Jeg agter den Mand eller Gut, som hverken lader sig lokke eller skræmme til at gjøre noget Galt. Med en Hær af saadanne Soldater skulde jeg kunne besejre ikke alene Frankrig, men hele Verden.” Efter at han havde givet Gutten en Guldmünt, red han rasst tilbage.

(Efter “Børnebudet”.)

G a a d e.

Det Første.

Hvis du det ei tør nævne, kjære,
Saa maa du sikkert sneppet være.

Det Andet

I lyse, maanedklare Nætter
Den streifer om paa Suenes Tæller.

Det Tredte.

Jeg i et Overmaal af Smerte
Har lidt bragt Lindring for dit Hjerte.

D y l o s n i n g

paa Gaarden i No. 1:

Vind, Vin, din, Rid, Vid.

Vigtig opløst af P. M. L., Urnes, Minn.; M. M. G., Kindred, D. T.; N. S., Dallas, Wis.; A. A., Manitowoc, Wis.; J. D. G., Zumbrot, Minn.; C. E. K., Martell, Wis.; E. E. S., Georgeville, Minn.; M. G. S., Glyndon, Minn.; T. N. G. og J. P. K., Wilmington, Minn.; S. L., Rothsay, Minn.; J. D. J., Roland, Iowa; E. S. G., Sacred Heart, Minn.; A. G. S., Utica, Wis.; N. N. D., Eaton, Wis.; D. D. J., Davenport, Sac.; B. M. B., Albert Lea, Minn.

S u s k p a a ,

at “Børneblad” bør betales i F o r s k u d !

De, der indsende Forskudsbetaling for 1885 inden Udgangen af Mars, erholde som Præmie 1 indbundet Expl. af en tidligere Aargang af Bladet for hver \$2.50, der er betalt i Forskud.

Prisen er fremdeles 35 Cents pr. Expl. Bore Agenter, der tage Bladet i Pakker og selv holde Ravnelliste, tilstaa vi derimod for det dermed forbundne Arbejde og Udgifter følgende Reduktion:

Pakker paa 5—9 Expl. efter 30 Cts. pr. Expl.

— 10—49 — 25 “ —

— 50 og derover efter 20 “ —

Adresse: J. B. Frid,
La Crosse, Wis.

Entered at the post office La Crosse, Wis., as second-class matter.

“Fædrl. og Emigr.” Trykkeri, La Crosse, Wis.